

HAZEN

M U S I C A M A D R I D

STEINWAY & SONS

"EL PIANO DE LOS PIANISTAS"

PLAZA DE ANDRES SEGOVIA, S/N.
CARRETERA DE LA CORUÑA KM.17,200.

YAMAHA

HOSSESCHRUEDERS

W. HOFFMANN

BLÜTHNER

TELEFONOS 561 59 52/53 43
TELEFONO 639 55 48. LAS ROZAS.

quatre concerts per a piano. "¿Sabeu que el Bach de Londres ha mort? Quina gran pèrdua per al món musical!", ha escrit en conèixer la nova.

Immediatament, apareix un segon tema que, de fet, no és altra cosa que una contrafactura del tema inicial del primer moviment. En ple segle XVIII, Mozart intueix genialment allò que seria la forma cíclica de Brahms o Franck, i conrea amb mà de mestre la connexió temàtica entre els diferents moviments. Encara, abans de l'entrada del piano, apareix un tercer motiu –un floreig múltiple en terceres de violins i violes–, que introduirà allò més poètic del moviment. L'entrada del piano exposa el tema de Johann Christian Bach, per cantar de seguida un motiu preciós que només pertany a ell i que no tornarà a aparèixer. Cosa rara en el cas d'un moviment lent, la secció de desenvolupament arrenca del tercer motiu –el del floreig en terceres–, que donarà peu a una secció plena de poesia, que va incrementant el seu misteri i es torna progressivament amenaçant.

El tercer moviment és, indubtablement, el més intranscendent del concert: un rondó amb dos episodis (ABACA) de generositat temàtica considerable (tres motius per a la tornada). El mateix Mozart fou segurament conscient de la seva relativa banalitat, ja que va escriure –quasi amb seguretat després, i no pas abans– un nou *Rondó en La major* (K. 386) per substituir el del concert que ens ocupa, i que, gràcies a la felicitat troballa de dos fulls, va poder ser reconstruït en època moderna per Alfred Einstein. Amb tot, Mozart degué considerar més prudent i adequat per al públic vienès conservar la primera versió que, amb el seu caràcter lleuger i enjogassat, havia de resultar indubtablement més propera al gust del públic al qual anava dirigida.

Obra relativament menor, més juvenívola del que correspondria al llenguatge del Mozart vienès de 26 anys, el *Concert en La major* evidencia allò que és ben sabut: que el geni de Mozart sempre acaba per sortir, fins i tot quan, com succeeix en aquest cas, el mateix salzburguès li posi traves, en témer que el seu talent, en aixecar el vol, pugui torbar l'existència dels seus contemporanis.